

Periòdics locals

Moltes voltes hom ha parlat i discutit sobre el tema de la conveniència i utilitat dels periòdics locals, la majoria dels quals sembla llur única missió la de conrear personalismes, cultivar reverències i fer la viu-viu per entremig les brosses d'un camp de xaferderies i adulacions.

I aquesta creensa és en bona part ben certa i justificada per un bon nombre de periòdics del que han surtit i surten a la llum pública – però que sortosament no en podem aludir cap de nostra població – redactats per uns joves exhibicionistes i pedants que estalviant-se l'anar a pendre cafè i ballar, pagan unes fulles periòdiques en les que sòls hi abocan, sens control, poesies, odes i sonets a l'aimada presentida, no registrant cap batec d'idealisme ni espiritualitat i acabant aquests periòdics agafant una olor de rescuit i de melassa, que la gent ja no en fa cabat ni el llegeix, però això sí, el compra per compromís.

Una altra mena de periòdics que han contribuït a desacreditar el periodisme local han estat, sens mena de dubtes, aquestes publicacions satíriques, que amb un humorisme de funerària de beneficència, han publicat uns individus, negats a tot sentiment generós, fracassats en tots els aspectes de la vida, viliosos i mal contents del benestar del pròxim que amb una enveja que els corseca i els fa insensibles a tot sentiment de fraternitat humana, s'han esbrevat llençant grapats de fang i bocades d'innundícia, des de les pàgines del mateix i escudant-se amb el lema de fer

broma, contra institucions i individus de llur població models de virtut i noblesa, i han acabat deixant de pagar el tiratge de les dues últimes edicions.

I la tercera de les causes del divorci del poble amb el periodisme local han estat uns periòdics impresos per uns editors amb poca feina, amb l'ajut d'unes bones estidores i l'apoi d'uns quants adolescents embobiats de xenovisme i amb pretensions d'ésser uns Maragalls. Verdaguers o per el istil que amb l'ardidesa de docte han tractat i tracten de tot, de Ciències, Economia, Arts, Política i Literatura, i han tractat a tots els grans mestres de tu i han fet el favor, per raons d'ordre alfabètic, de deixar-se posar abans del seu nom el d'en Guimerà. Afegiu això que aquest senyor editor s'agafa sempre de les casaques dels que manen per conseguir la feina d'impressos de l'ajuntament, i que llur periòdic sempre ha sortit en defensa del diputat encasellat i amb més diners, per poder aixís cobrar el tiratge del periòdic amb època electoral al triple preu del que realment val. Això sí, aquests periòdics s'han dit sempre d'ordre i *defensores de los interesos de la població, distrito o comarca*, això segons les ambicions de l'editor amb poca feina.

Peró, deixant de banda aquesta faramalla que hem parlat i que són les veritables causes del descrèdit del periodisme local, hom trova la compensació i satisfacció de veure han sortit altres revistes i periòdics models i exemplars per el periodisme local, i recordem entre una multitud de noms: Fortitud, Llibertat, i Proa, de